

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Nieuwsbrief

Verbouwing Mariaweide:

Gastenverblijven van 'verpleegkamers' naar woonkamers

De bovenverdieping van hospice Mariaweide gaat in de vastentijd volledig op de schop. Ook op de begane grond krijgen een paar ruimtes een bescheiden make over. Na Pasen is het vernieuwde hospice weer toegankelijk voor gasten en bezoekers.

De benedenverdieping onderging twee jaar geleden al een metamorfose, maar de bovenverdieping met de gastenkamers is eigenlijk nog hetzelfde als bij de opening van het hospice in 2008. Vergeleken met de eigentijdse warme inrichting van de benedenverdieping doen de kamers nu wat kil aan.

'Ze hebben een beetje de uitstraling van een verpleeghuis. Dat kan veel huiselijker', zegt architecte Andrea Möhn uit Rotterdam, die samen met Peter van Wijlick en Lieke Vullers van Verheijen-Smeets Architecten uit Tegelen een plan bedacht om meer warmte te brengen in de bovenverdieping van het hospice.

Workshops

Andrea: 'Maar voordat we begonnen te tekenen hebben we twee workshops gehouden met ongeveer een derde van alle medewerkers van het hospice om uit te zoeken waar de behoeften van de gebruikers liggen. Door

hun input in het ontwerp te verwerken, weten we nu zeker dat het resultaat straks door iedereen gedragen wordt.'

Wat Peter van Wijlick vooral opviel aan de huidige inrichting van de gastenkamers is de prominente en vaste positie van het bed doordat dit tegen een plafondhoog hoofdbord geplaatst is. Dat paneel gaat in de nieuwe situatie weg, zodat de gast zelf kan bepalen waar die het bed wil hebben. 'Vanuit de positie van de gast is ook het plafond heel bepalend voor de ruimte en de sfeer van de kamer', merkte Andrea bij haar eerste bezoek aan het hospice

Voorwoord

De zonnige zomer is weer uit het land en de herfstige dagen rollen afwisselend en onstuimig over ons heen. Binnen is het aangenaam warm bij Mariaweide en de soep ruik je al bij de voordeur. Aan de keukentafel neemt de gastdame de telefoon op en opent met haar andere hand de voordeur. De kokkin van de dag verzamelt de ingrediënten en plukt wat verse kruiden uit eigen keuken. De verpleegkundige komt snel even beneden wat ophalen. In de woonkamer zit een vrouwelijke gast rustig met haar vriendin te praten. Bart pakt zijn kop koffie en begroet iedereen.

Dit is de huiselijke rust die Mariaweide zo kenmerkt en waar onze gasten en hun geliefden zo van genieten. Alle ruimte om na te denken en een waardig afscheid in hun laatste levensfase vorm te geven. Alle losse eindjes in hun leven nog aan elkaar knopen om daarmee rustig afscheid van het dierbare leven te kunnen nemen.

Voor sommigen is een "letste denske" niet meer mogelijk, maar een bloemetje of een mooi "verhåölke" maakt het laatste stukje wellicht wat draaglijker en geeft in ieder geval ruimte voor een waardig afscheid. Dit is ons Mariaweide!

Nadat een paar jaar geleden de keuken en de ontvangstruimte onder opgeknapt zijn, is straks vanaf maart de bovenverdieping aan de beurt. Verbeteringen die gericht zijn om het onze gasten en hun geliefden nog prettiger te maken. Met drempelloze kamers, sfeervollere verlichting en een extra gastenkamer. Ook de noodkamer wordt een volwaardig kamer, waar een bed ingereden kan worden. Er komt zelfs een ruime en sfeervolle achteringang en vrije doorgang naar de tuin vanuit de woonkamer.

Door alle goede ideeën van vrijwilligers, verpleegkundigen en verzorgenden en de professionaliteit van architecte Andrea Möhn, architect Bart Smeets en projectleider Peter van Wijlick, beiden van Architectenbureau Verheijen – Smeets, is er een fantastisch plan ontwikkeld. Daar mogen we met z'n allen ontzettend trots op zijn.

Daar gaan onze gasten en hun geliefden van genieten, maar daar gaan wij ook van genieten. Want dat zit diep in ons hospice bloed, als anderen het een beetje beter hebben, genieten wij mee. Dit zijn wij van Mariaweide!

Rom van Strijp

Voorzitter van de Stichting Hospice Venlo

Stichting Hospice Venlo Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt tweemaal in 2024 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Annelies Thomassen
Alda Janssen
Marlou Opheij

Fotografie Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Knoops

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens

Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen

receptie@hospicevenlo.nl

Zorg

mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur

info@hospicevenlo.nl

Website

www.hospicevenlo.nl

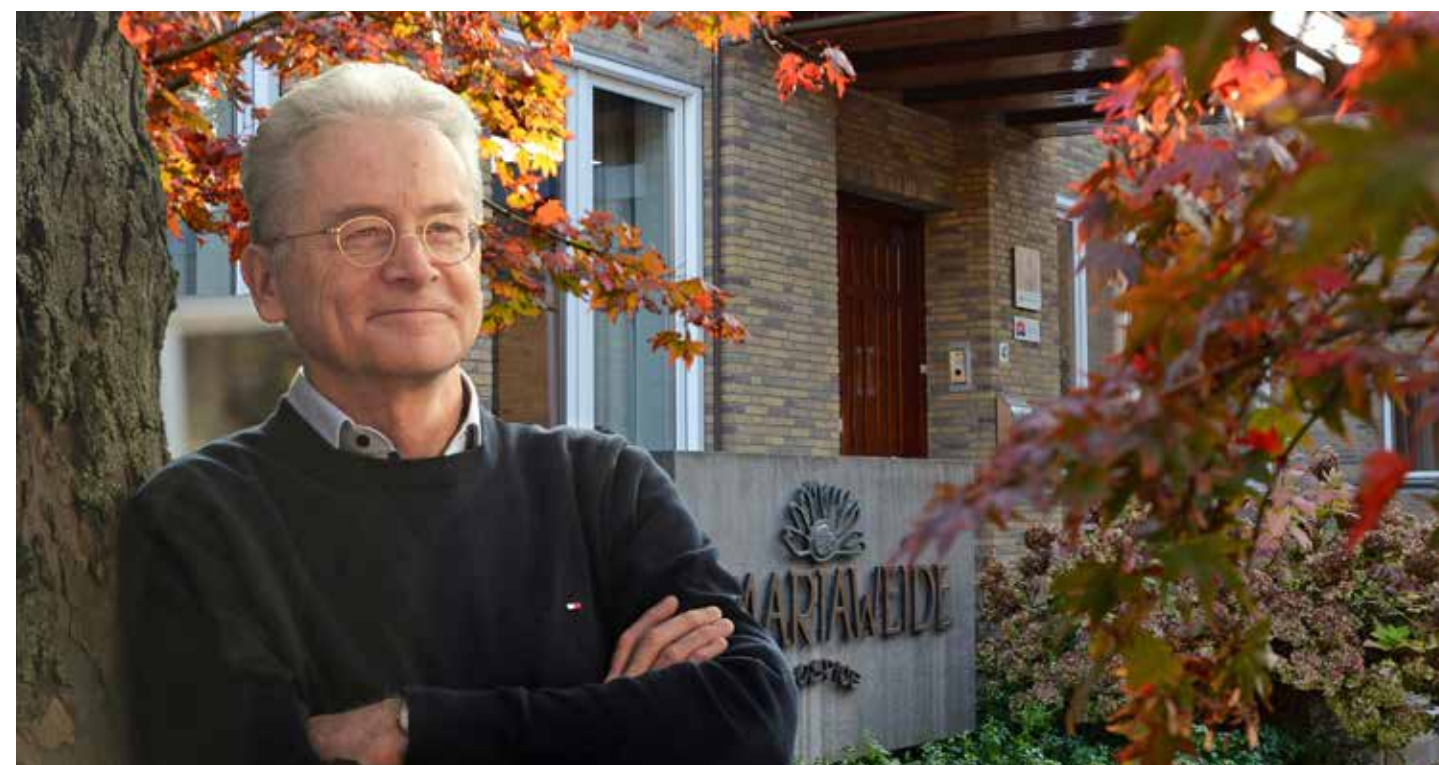
Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Mariaweide nieuwsbrief

Nieuw bestuurslid Marcel Crobach over werken in Mariaweide

‘Zingeven aan je bestaan is essentieel’

Bestuurslid Marcel Crobach

‘Door mijn ziekte ben ik gaan beseffen dat je leven heel mooi kan zijn met dat wat je wél kunt. En dat de steun van je naasten heel belangrijk is. Ga op zoek naar dingen die je bestaan een extra dimensie geven. Kortom: zingeven’. Aan het woord is Marcel Crobach, sinds de zomer nieuw bestuurslid van Mariaweide.

Crobach, geboren in Heerlen, is 66 en was tot vier jaar geleden praktiserend huisarts. Totdat hij flink ziek werd: ‘Ik heb wel tég coronatesten gedaan, maar daar kwam niets uit. Het leidde tot een opname in het ziekenhuis in Venlo met het vermoeden dat ik een maag-darmziekte had. Later werd gedacht aan Pfeiffer. Ik had pijn in mijn benen, voeten, mijn rechterarm en omdat al mijn spieren uitvielen heb ik twee weken op de neurologische intensive care gelegen. Daarna volgden de ziekenhuizen in Maastricht, Rotterdam en Nijmegen. Er zijn wel zes verschillende diagnoses gesteld, maar uiteindelijk blijkt ik een immuunziekte te hebben. Daardoor zijn zenuwbanen in mijn lijf beschadigd’, vertelt Marcel. Hij heeft door zijn ziekte gezien dat het heel fijn is als een gezin elkaar helpt. Niet alleen was Paola, zijn vrouw, een fantastische mantelzorger. Ook twee van hun drie kinderen (die niet naast de deur wonen: een in Chicago, een

in Zurich en een in Amsterdam) konden de eerste weken thuiskomen om zijn vrouw te ondersteunen.

Revalidatie

Werken als huisarts was niet meer mogelijk door de nog steeds aanwezige pijn, een gebrek aan energie en concentratie. ‘Gelukkig heb ik toch nog een heel warm afscheid gehad op de praktijk. Vooral de betrokkenheid van patiënten heeft me veel gedaan’, vertelt hij. Marcel heeft erg lang gerevalideerd en gaat nu langzaam vooruit. ‘Fietsen gaat redelijk, autorijden prima en vijf of zes kilometer wandelen lukt weer. Ik ben nu redelijk stabiel. Daarom was ik heel blij toen scheidend bestuurslid Hans Vlek me in juni vroeg of ik hem wilde opvolgen. Ik ben nu weer in staat om te vergaderen. Nadenken en meedenken zie ik als revalidatie van mijn brein. Vroeger werkte dat als verkeer op een snelweg. Nu gaat het om landweggetjes met af en toe een doodlopend straatje.’

Palliatieve traject

Marcel Crobach heeft wel een knop moeten omzetten toen hij bij Mariaweide aan de slag ging. ‘Ik kwam hier vroeger alleen voor mijn eigen patiënten. Nu ben ik bezig met het complete palliatieve traject, dat bestaat uit vier aspecten: de somatische, de psychi-

sche en de sociale kant, waarbij de ziekte, de geestelijke gesteldheid en contacten met bijvoorbeeld werk en mantelzorgers aandacht krijgen. En dan als vierde aspect de zingeven. Laatst heb ik een cursus zingeven voor zorgverleners en verpleegkundigen gevolgd, omdat het fijn is om te weten waar medewerkers les in krijgen. En zingeven is essentieel. Het kan religieus zijn, maar ook gewoon heel simpel genieten, variërend van een goed gesprek tot helpen in de tuin.’

Marcel's aandachtsgebied in het bestuur is de verpleegkundige zorg en ethiek. Hij is nu bezig met een overzicht van instanties die zich bezighouden met palliatieve zorg. Dat bestond nog niet toen hij als huisarts begon. ‘Nu is er bijvoorbeeld al veel aandacht voor proactieve zorgplanning. Iedereen, zeker als je kwetsbaar wordt, moet nadenken over wat je wil als je iets overkomt. Deze advanced care planning is een hele kluit, maar wel met zinvolle uitdagingen’. Het werken in Mariaweide geeft Marcel enorm veel voldoening: ‘De sfeer hier wordt vooral bepaald door mensen die vanuit een goed hart anderen helpen. Ik ga hier elke keer weer met een blij gevoel weg!’

Annelies Thomassen

Gastenverblijven van 'verpleegkamers' naar woonkamers

ce op. 'Ik heb ook een paar bestuursleden gevraagd om even op bed te gaan liggen en naar boven te kijken. Ze schrokken heel erg van het zicht op het systeemplafond met felle verlichting. Dat pakken we daarom zeker ook aan.'

Rustgevend

Daarnaast krijgen de kamers een warm en rustgevend kleurenpalet. Plafondspots zorgen voor een mooi lichteffect op de wanden in verschillende groentinten. Er komt een ovaal eiken tafeltje met comfortabele fauteuils en een relaxstoel die ook makkelijk te verrijden is naar bijvoorbeeld de stilteruimte of de tuin. Op enkele wanden komen eiken wandpanelen met schapjes waar de gasten persoonlijke spullen op kunnen uitstallen, voor een extra thuisgevoel. De badkamers krijgen gietvloeren in een warme tint. De indirect verlichting van de spiegels de ledstrips onder de kastjes zorgen voor een vriendelijke verlichting en reageren op een bewegings-sensor. Het 'grote' licht gaat alleen handmatig aan, en kan zo nodig worden gebruikt door de schoonmakers of de verpleging. Nu telt het hospice zes gastenkamers en een kleinere reservekamer. In de nieuwe situatie worden een kantoor en een badkamer samengetrokken tot een extra volwaardige

gastenkamer. De huidige personeelskamer wordt straks een familiekamer. De nieuwe teamkamer krijgt een directe verbinding met de medicijnruimte.

De multifunctionele stilteruimte gaat er ook iets anders uitzien, leggen de architecten aan de hand van tekeningen uit. Blikvangers blijven de prachtige glas-in-loodramen die direct bij binnenkomst in het oog springen. Om daar extra aandacht op te vestigen, verdwijnen de glas-in-loodvensters aan de zijkanten. Een meubelmaker voorziet de ruimte van eikenhouten uitstalblokken, waarop bijvoorbeeld plaats is voor kaarsen of klankschalen. Ook krijgt de stilteruimte een lambriserings met geïntegreerde vensterbanken en strakke zitbanken.

Intiemere sfeer

Hoewel de begane grond pas in 2022 is aangepakt, brengen de architecten ook hier een paar veranderingen aan. Om te beginnen krijgen de donkere hoofdentree en de luifel een vriendelijkere, lichtere kleur die beter aansluit bij de kleur van het metselwerk. Ook extra beplanting bij hoofdentree draagt bij aan een vriendelijkere ontvangst. Binnen in de entree zorgen room dividers voor een intiemere sfeer.

De huidige gasteningang aan de achterzijde geeft straks direct toegang tot de tuin. De ruimte die nu dienstdoet als garderobe wordt straks de nieuwe, extra brede entree vanaf de parkeerplaats aan de achterzijde van het gebouw. De glas-in-loodvensters die uit de stilteruimte verdwijnen geven straks kleur aan deze ruimte. Hagen en een groene border zorgen aan de achterzijde voor een intiemere sfeer tijdens de uitleiding van overleden gasten. De huidige poetskast wordt de nieuwe garderobe en de poetsspullen krijgen een plek op zolder.

'Al met al dus best een ingrijpende verbouwing', vat Lieke de werkzaamheden samen. 'En omdat het allemaal in zes weken moet gebeuren, is het belangrijk om alles tot in detail voor te bereiden. Tijdens de verbouwing kunnen we ons geen oponthoud veroorloven. De verhuizers halen op donderdag na carnaval alles leeg en op Goede Vrijdag moet alles af zijn, zodat de medewerkers het paasweek-einde kunnen gebruiken om alles weer in de ruimen en de gasten direct na Pasen weer welkom zijn.'

John Huijs

V.l.n.r.: Peter van Wijlick van Verheijen-Smeets Architecten, architecte Andrea Möhn uit Rotterdam en Lieke Vullers van Verheijen-Smeets Architecten.

Column

De dood? Dat zien we wel als het zover is...

In onze moderne samenleving, die vooral gericht is op materiële "vooruitgang" staat de dood ver van ons af. Een gebeurtenis die we het liefst niet onder ogen willen zien, maar het is de vraag of we de gedachte hieraan werkelijk opzij kunnen zetten.

In onze westerse samenleving zijn sterven en dood vaak een taboe. Zoals een Duitse vriend, die net zijn moeder verloren heeft, zei: "Wir reden überhaupt nicht darüber". Niet in zijn familie, niet in zijn vriendenkring en niet in de gemeenschap. Hoe beïnvloedt deze houding onze levens en wat zou er misschien kunnen veranderen als we de dood wel onder ogen durven te zien?

Vroeger leefde, ook de westerse, mens dicht bij de natuur en daardoor dicht bij de dood. Sterven gebeurde vaker thuis en de omgeving speelde een grote(re) rol in rituelen rondom het afscheid. Doodgaan is verschoven naar instellingen waar mensen begeleid worden door professionals en vaak minder door geliefden. Om welke reden dan ook.

In dit tijdperk van technologie en wetenschap hebben veel mensen het gevoel dat het leven maakbaar is. Er is weinig plaats voor spiritualiteit, het "bovennatuurlijke" en voor zingeving. Het gevoel van maakbaarheid maakt het mogelijk de dood te ontkennen, of in ieder geval te ontwijken. Tot het moment dat deze onvermijdelijk dichtbij komt, wat het geval is in de palliatieve en terminale levensfase. We halen soms alles uit de kast om het onvermijdelijke uit te stellen. Met alle gevolgen van dien. Op velerlei gebied. Waarom kiezen we ervoor om sterven en de dood buiten ons vizier te houden? Een belangrijk element in deze neiging is om ongemak en pijn proberen te vermijden. Logisch. Niemand wil lijden – niet op geestelijk noch op lichamelijk gebied. Toch is lijden inherent aan het leven en onvermijdelijk: ... traone zal 't altiéd gaeve, nemus kan zien leid òntgaon.*

Gedachten aan sterven en dood doen ons lijden. Sowieso door het verlies van geliefden maar ook de angst voor onze eigen dood. De dood herinnert ons aan onze kwetsbaarheid, aan onze beperkte tijd op aarde en het verlies aan controle. Hoe een mens met lijden, met angst en verdriet, omgaat is afhankelijk van zijn innerlijke overtuigingen die gevormd worden door zijn individuele mens- en wereldbeeld. Het negeren van de dood heeft gevolgen voor hoe we leven. Streven naar financiële zekerheid en materieel bezit is de maatschappelijke, de uiterlijke, weg door het leven. Deze weg leidt weliswaar naar welvaart maar vaak zonder ons te realiseren hoe tijdelijk en vergankelijk alles is. Paradoxaal genoeg kan dit streven een gevoel van leegte creëren: "is dit alles...?"

Bewust leven met de dood kan ons helpen te beseffen wat belangrijk is: menselijke verbanden, relaties, vriendschap, vrijheid, vrede.

Memento mori, gedenk te sterven, herinnert de mens eraan dat onze tijd beperkt is en wat het betekent om voluit te leven. In religieuze tradities en veel filosofische stromingen is contemplatie op de dood vaak dé aansturing die mensen stimuleert het leven zinvol te besteden. De dood onder ogen zien hoeft niet angstaanjagend te zijn, het kan de mens juist bevrijden doordat er bewustere keuzes gemaakt kunnen worden die meer voldoening geven en zodoende tot welzijn leiden.

Op het moment dat ik dit stukje schrijf, ben ik net terug van een enerverende en inspirerende reis door Kerala, zuid-India. Dat er in deze deelstaat op een andere manier wordt omgegaan met sterven en dood zal geen verrassing zijn. In deze, helse én hemelse samenleving, wordt het levenseinde heel anders beleefd. Hoe? Daarover meer in een volgende nieuwsbrief.

Alda Janssen

*uit: Jocus Vitae – Frans Boermans

Alda Janssen, verpleegkundige in het Hospice

Vrijwilliger/kapster Annemiek Linders:

‘Zo weinig kan zoveel betekenen’

Annemiek Linders zit al 45 jaar in de kapperswereld. (Foto: Lé Giesen)

Drie dagen in de week staat Annemiek Linders in de Barbershop voor haar klanten klaar. Na een belletje vanuit hospice Mariaweide, steekt ze na sluitingstijd de Nieuwstraat over om het kapsel van een of meer gasten te verzorgen.

‘Eigenlijk zou ik nog naar de kapper moeten... Als gasten van het hospice dat kenbaar maken, kom ik eraan. Dat doe ik sinds een aantal jaren en met veel plezier. Door invloed van medicijnen en/of chemokuren, is het haar vaak in mindere conditie. Met knippen en föhnen kun je er toch iets moois van te maken. Een goed kapsel kan heel belangrijk zijn voor je eigenwaarde. Om je wat beter te voelen. Zo weinig kan zoveel betekenen.’

Lesgeven

Op de kop af 45 jaar zit Annemiek (64) in de kapperswereld. In 1979 startte ze haar carrière op het haarstylistencollege in Eindhoven, waar ze na haar opleiding zeven jaar les gaf. Aansluitend doceerde ze het vak drie jaar in Nijmegen.

‘Daarna heb ik in Venlo voor de klas gestaan. Waar nu CityCinema is, op de hoek van de Picardie en de Nassaustraat, in een gebouw waar eerder een kleuterschool was voor kinderen uit de binnenstad. Toen die school in

1997 stopte door een gebrek aan animo en motivatie bij de leerlingen, ontstond het idee om voor mezelf te beginnen. Hiervoor werd de garage van onze toenmalige woning aan de Gerard Jungenstraat omgebouwd naar kapsalon.’

Goede balans

Sinds 2002 drijft Annemiek een haarstudio in de binnenstad van Venlo. ‘Op dinsdag, donderdag en vrijdag. Mijn man Renier werkt als fotograaf zeven dagen in de week, en heeft bovendien een zaak in de Klaasstraat. Er moest toch iemand zijn die overwegend thuis was, toen de kinderen jong waren. Ondertussen zijn ze zelfstandig en hebben we er geen omkijken meer naar. Ik ga lekker verder met mijn kapsalon, maar die drie dagen heb ik aangehouden. Wil tijd overhouden voor mijn hobby’s: het wandelclubje, de golfmiddag op woensdag en het bijhouden van onze tuin. Zo houd ik werk en privé goed in balans.’

Op één lijn

Annemiek runt de Barbershop niet in haar eentje. ‘De afgelopen tien jaar is dat met Saskia, een oud leerling van mij. We hebben aan één woord genoeg. Op een lijn zitten is van belang in een kleine salon. Er komen vooral vaste klanten. Als kind al door mij geknipt,

komen ze nu als volwassenen met hun eigen kroost. Dat voelt vertrouwd. Je krijgt totaal andere gesprekken dan met een toevallige passant.’

Aftasten

‘Die serene rust in Mariaweide voelt weldadig. Zo gauw ik er binnenstap voel ik mij in een andere wereld. Een wereld waar mensen verblijven die aan het einde van hun leven zijn, en waar vrijwilligers werken die er alles aan doen om het hun zo aangenaam mogelijk te maken. Sommige gasten kunnen niet lang zitten of zijn bedlegerig. Anderen kunnen niet meer communiceren of zijn stil, omdat ze pas in het hospice zijn en er veel op hen afkomt. Het komt ook voor dat ze niet op hun kamer maar in de huiskamer zijn. Ik vraag altijd eerst naar hun wensen. Alleen knippen, of knippen en föhnen? Na: Komp ge oet Venlo? of: ‘Heb ge lekker gegaete?’, ontstaat er meestal vanzelf een gesprek. Daarnaast zijn er gasten die uit hun eigen een praatje beginnen. Liever helemaal niets zeggen, dat kan en mag ook. Het is voor mij gewoon aanpassen aan de situatie en aftasten wat de gast het fijnst vinden. Ik ga in ieder geval steeds met een dankbaar gevoel naar huis.’

Helma Cremers

Mariaweide nieuwsbrief

Van Ursulakapel tot Domani

De Ursulakapel direct na de oorlog. (Foto: collectie Albert Lamberts)

Waar tegenwoordig prachtige, intieme concerten plaatsvinden, huwelijken worden gesloten, begrafenisbijeenkomsten zijn of zelfs carnavalszittingen plaatsvinden, daar klonken in vroeger eeuwen gebed en geestelijke liederen.

Cultuurpodium Domani- daar gaat het hierover – is een middeleeuwse en tegelijk een eigentijdse parel in de binnenstad van Venlo; de buurman van het Toon Hermanshuis en van het hospice. Zoals beide instellingen zijn gehuisvest in het voormalige Dominicanenklooster, zo kreeg de vroegere kapel van de ‘Paters van de Baek’ ook een niet-religieuze bestemming.

Domani kent een eeuwenlange geschiedenis, die in het begin van de vijftiende eeuw begon. Aan de rand van de stad vestigden zich toen zusters van de orde van Maria Onbevleete Ontvangenis en de heilige Ursula met de 12.000 maagden. Zij lieten bij hun klooster een kapel bouwen en deze kreeg vanzelfsprekend de naam Ursulakapel. Op 6 januari 1416 (driekoningendag) werden kapel en klooster ingewijd.

Jaargang 19 | nummer 2 | najaar 2024

De kapel heeft maar liefst ruim zes eeuwen alle stormen doorstaan. Stormen van niet meteorologische aard, maar van verwoestende aard: bijvoorbeeld de Tachtigjarige Oorlog (1568-1648), de Franse tijd (eind achttiende, begin negentiende eeuw) en de Tweede Wereldoorlog (1940-1945). Het mag een wonder heten dat de kapel er nog steeds staat al hadden oorlogshandelingen vaker dan eens forse schade tot gevolg en waren natuurlijk meermaals restauratiewerkzaamheden dringend noodzakelijk.

In de loop van de tijd huisvestte het kloostercomplex kleinschalige bedrijvigheid, nadat als gevolg van de Franse Revolutie ook in Nederland de religieuzen waren verdreven. Toen de Fransen in Venlo verbleven was de kapel geschikt gemaakt als opslagplaats voor hooi en stro voor de paarden van het leger van Napoleon.

In de loop van de negentiende eeuw ging het kloostergebouw onderdak verschaffen aan Sociëteit Mariaweide, volgens de bladen van toen een van de meeste chique van

Nederland. De grandeur spatte er vanaf. Een wijnkamer, een rooksalon, een dinerzaal, biljartkamer, alles navenant. Een fraaie veranda over de hele breedte van het complex bood uitzicht op de weelderig aangelegde tuinen. Op de bovenverdieping waren logeerkamers ingericht. Uiteraard was Sociëteit Mariaweide een sociëteit voor de welgestelden in Venlo, die zich dergelijke luxe konden permitteren.

En de Ursulakapel? Na het vertrek van de Fransen lag de kapel er enigszins gehavend bij. De stellages, die hadden gediend voor de opslag van hooi en stro voor de paarden van het Franse leger, stonden nog steeds in de kapel, die aan de knagende tand des tijds werd prijsgegeven. Niemand keek meer naar het voormalige godshuis om. Pas na de Tweede Wereldoorlog, toen de dominicanen terugkeerden naar Venlo – daarover later meer –, kwam ook de kapel weer in beeld.

Volgende keer: van kapel naar cultuurpodium.

Albert Lamberts

Van het bestuur:

Werken in het hospice met heel het hart

Hospice-manager Bart van der Grinten

Nog niet zo gek lang geleden sprak koning Willem-Alexander met een vrijwilliger, Josefin Houben, van het jubilerende VPTZ - 40 jaar. Het ging over vrijwilligers, die zich jaren en jaren inzetten voor de medemens; met heel hun hart.

‘Dat is hier natuurlijk ook zo’, vertelt hospice-manager Bart van der Grinten, die ruim een jaar werkzaam is in het hospice in Venlo. ‘Ik weet, dat klinkt altijd wat overdreven – dat met heel hun hart -, maar het is gewoon zo. Iedereen, vrijwilliger en professional, werkt hier met heel zijn of haar hart. Zij komen hier binnen en staan gelijk aan, als ik dat zo mag zeggen. Van klusjesman tot wasvrouw en verpleegkundige, van kok tot ontvangstdame, allemaal zetten zij zich in voor de medemens, zowel voor de gast als voor de collega. Het is bijvoorbeeld nooit een probleem om een onverwachte uitval op te vangen. Iedereen staat voor iedereen klaar, voor de gast en voor de collega.’

Aan de vooravond van Kerstmis is Bart van der Grinten vol lof over de instelling van “zijn” team. ‘De overheersende visie is: wat kan ik voor u doen? Voor iedereen in dit huis. Ik mag dat als manager organiseren, maar ik zeg er gelijk bij: toen ik kwam stond het al zo en nu staat dat nog. De samenwerking op alle mogelijke fronten is geweldig

en vanzelfsprekend draagt dat bij tot een prima sfeer en rustgevend gevoel in huis. Die rust biedt op haar beurt ook ruimte voor spiritualiteit, die zo van belang kan zijn.’

Juist in deze tijd – de eerste sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden – wil Bart van der Grinten dat hospice-positivisme uitdragen. Juist in deze tijd, waarin we overspoeld worden met negatieve berichten. ‘Moet je je voorstellen, dat mensen hier vrijwillig werken elke dag van acht uur ’s morgens tot half negen ’s avonds; drie vrijwilligers elke dag. In totaal ruim 120 mensen. En er staan zelfs nog mensen op een wachtlijst, die al hun interesse in ons werk hebben getoond, waardoor op dit ogenblik voldoende aanwas lijkt verzekerd. Mijn uitdaging is onder andere om er voor te zorgen dat dat over tien jaar nog zo is en dat we dat wat we nu hebben ook op jongere mensen kunnen overdragen. Mensen moeten bekend raken met ons mooie werk.

Voor al onze medewerkers staat er een vorstelijke beloning van niet geldelijke aard tegenover: een prachtige werkomgeving en inderdaad met mensen, die dit werk doen met heel hun hart.’

Albert Lamberts

Sponsors

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunden Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support.

Wij zijn erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS, Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur. Voor meer informatie: stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Mariaweide nieuwsbrief